

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΖΑ ΣΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Γάζα: Από τη γενοκτονική επίθεση στον μαζικό εκτοπισμό και την εθνοκάθαρση

Εδώ και πάνω από 20 μήνες το Ισραήλ έχει εξαπολύσει μια άνευ προηγουμένου επίθεση εναντίον του παλαιστινιακού πληθυσμού της Γάζας. Ο πόλεμος που διεξάγει το Ισραήλ θέτει πρωταρχικά στο στόχαστρο τους αμάχους, έχοντας λάβει διαστάσεις γενοκτονίας και σχεδόν ολοκληρωτικής καταστροφής των υποδομών, των κατοικιών, των νοσοκομείων, των σχολείων και της ζωής των ανθρώπων. Έχει οδηγήσει στον μαζικό εκτοπισμό του παλαιστινιακού πληθυσμού από τις εστίες του με απώτερο στόχο την εθνική εκκαθάριση της περιοχής, προκειμένου να καταστεί δυνατός ο εποικισμός της στα πλαίσια των επεκτατικών βλέψεων για την εγκαθίδρυση του «Μεγάλου Ισραήλ». Ταυτόχρονα, οι πολεμικές επιχειρήσεις του Ισραήλ στη Γάζα αλλά και στην ευρύτερη περιοχή (Λίβανο, Συρία, Ιράν) αποτελούν την αιχμή του δόρατος του «δυτικού» ιμπεριαλιστικού μπλοκ για την αλλαγή των συσχετισμών και την επιβολή μιας νέας τάξης πραγμάτων στη Μέση Ανατολή, και είναι άμεσα συνδεδεμένες με την ευρύτερη σύγκρουση μεταξύ των ιμπεριαλιστικών μπλοκ. Όπως φαίνεται, οι πολεμικές επιχειρήσεις έχουν αποδώσει καρπούς με την αποδυνάμωση της Χεζμπολάχ στον Λίβανο, την πτώση του Άσαντ και την υποβάθμιση της ισχύος της Ρωσίας στη Συρία και την πραγματοποίηση μεγάλων πληγμάτων στο Ιράν.

Η διεύρυνση του πολέμου στη Μέση Ανατολή: Καπιταλιστική Κρίση και Ιμπεριαλιστικός Ανταγωνισμός

Η εν λόγω επέκταση του πολέμου στη Μέση Ανατολή με την ενεργή στήριξη των ΗΠΑ και την άμεση εμπλοκή τους στην πολεμική σύγκρουση, σηματοδοτούν μια ποιοτική κλιμάκωση. Ο κίνδυνος ενός ευρύτερου περιφερειακού και, ενδεχομένως, παγκόσμιου πολέμου είναι σήμερα πιο πραγματικός από ποτέ, όπως αναδεικνύει η συνέχιση του πολέμου μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας, η ενισχυόμενη ένταση στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας μεταξύ Κίνας και Ταϊβάν, η σύγκρουση Πακιστάν-Ινδίας, ο ραγδαίος επανεξοπλισμός των ευρωπαϊκών χωρών και η προσπάθεια ενίσχυσης του милитарισμού και της στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας σε ολόκληρο τον κόσμο. **Είναι η καπιταλιστική κρίση αυτή που οδηγεί στον οξυμένο διακρατικό ανταγωνισμό και τις εντεινόμενες πολεμικές συγκρούσεις.** Ο πόλεμος αποτελεί «δημιουργική καταστροφή» και διέξοδο για την υπέρβαση της στασιμότητας και την αναπαραγωγή της καπιταλιστικής κυριαρχίας, μεταξύ άλλων μέσω της βίαιης εκκαθάρισης ενός πλεονάζοντος προλεταριάτου.

Οι Παλαιστίνιοι της Γάζας ως πλεονάζον προλεταριάτο και οι πολλαπλές όψεις του αντιπαλαιστινιακού ρατσισμού

Αυτό είναι ακριβώς και το καθεστώς της συντριπτικής πλειοψηφίας του παλαιστινιακού πληθυσμού της Γάζας. Τη δεκαετία του 1980 σχεδόν 45% του πληθυσμού της εργαζόταν στο Ισραήλ σε χαμηλόμισθες θέσεις εργασίας χωρίς εργασιακά δικαιώματα. Στερείτο πλήρως της προστασίας που είχε παραχωρηθεί στην ισραηλινή εργατική τάξη και είχε το καθεστώς του εφεδρικού στρατού φτηνής εργασιακής δύναμης. Μέσα στη δεκαετία του 1990 οι Παλαιστίνιοι εργάτες άρχισαν όλο και περισσότερο να αντικαθίστανται από μετανάστες από την Ταϊλάνδη, τις Φιλιππίνες και τη Ρουμανία, που αποτελούν το πιο υποτιμημένο σήμερα κομμάτι της εργασιακής δύναμης στο Ισραήλ καθώς συχνά αμείβονται χαμηλότερα και από τους παλαιστίνιους. Από το 2007 με τον πλήρη αποκλεισμό της Γάζας από το Ισραήλ και την Αίγυπτο, και την εφαρμογή ενός καθεστώτος πολιορκίας, και μέχρι την 7η Οκτωβρίου του 2023 ο αριθμός των κατοίκων της Γάζας που εργάζονταν στο Ισραήλ περιορίστηκε σε μόλις 1% του πληθυσμού. Η ίδια η οικονομία της Γάζας υπέστη τεράστιο πλήγμα, εφόσον εισαγωγές και εξαγωγές μπορούσαν να γίνονται μόνο παράνομα μέσω των τούνελ στα σύνορα με την Αίγυπτο με αποτέλεσμα το ποσοστό ανεργίας να ανέρχεται σε περίπου 50% και σχεδόν τον μισό πληθυσμό της Γάζας να εξαρτάται αποκλειστικά για την επιβίωσή του από τα προγράμματα «ανθρωπιστικής» βοήθειας. Είναι σαφές ότι πρόκειται για ένα απολύτως αναλώσιμο πλεονάζον προλεταριάτο τόσο ως προς την ισραηλινή οικονομία όσο και από τη σκοπιά της επιβολής της «εθνικής καθαρότητας» στην περιοχή. Σε αυτή τη βάση έχει αναπτυχθεί ένας ακραίος ρατσισμός εναντίον του παλαιστινιακού πληθυσμού της Γάζας εντός της ισραηλινής κοινωνίας που φτάνει στην απανθρωποποίηση. Οι Παλαιστίνιοι χαρακτηρίζονται «ανθρώπινα κτήνη» ενώ ακόμα και ο πρόεδρος του Ισραήλ που προέρχεται από το Εργατικό Κόμμα είπε ότι στη Γάζα «δεν υπάρχουν αθώοι». Αυτή η εθνικιστική κρατική ιδεολογία εξυπηρετεί επιπλέον τη νομιμοποίηση της σφαγής και του πολέμου στην ισραηλινή κοινωνία, χτίζει το αμυντικό αφήγημα που χρειάζεται το κράτος του Ισραήλ για να δικαιολογήσει μια πολεμική επίθεση στην Γάζα και εκφράζει τις εδαφικές βλέψεις του ισραηλινού επεκτατισμού.

Ωστόσο, αντιπαλαιστινιακός ρατσισμός υπάρχει και σε πολλές αραβικές χώρες. Δεδομένου ότι οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες στη μεγάλη τους πλειοψηφία έμειναν χωρίς χαρτιά και παρέμειναν απάτριδες στα γειτονικά αραβικά κράτη, όντας συχνά αποκλεισμένοι εντός των προσφυγικών καταυλισμών και χωρίς να διαθέτουν καμία ελευθερία μετακίνησης, αντιμετωπίζονται εκεί ως παρείσακτοι,

ως βάρος για την τοπική οικονομία και ως «ξένο σώμα» απέναντι στον ντόπιο πληθυσμό, όπως άλλωστε συμβαίνει σήμερα στους πρόσφυγες σε ολόκληρο τον κόσμο, λειτουργώντας ως αποδιοπομπαίος τράγος για τα κοινωνικά δεινά. Επιπλέον, θεωρούνται δύναμη αποσταθεροποίησης καθώς η μερίδα του παλαιστινιακού προσφυγικού πληθυσμού που οργανώθηκε και ριζοσπαστικοποιήθηκε πολιτικά ενεπλάκη σε ένοπλες συγκρούσεις με τις δυνάμεις της τάξης (κατά τον «Μαύρο Σεπτέμβρη» στην Ιορδανία), συμμετείχε στον εμφύλιο πόλεμο του Λιβάνου και στήριξε το Ιράκ κατά την εισβολή στο Κουβέιτ (με αποτέλεσμα τον καθολικό εκτοπισμό 300 έως 400 χιλιάδων Παλαιστινίων από το Κουβέιτ μετά το 1991 και την επιβολή αυστηρών περιορισμών στη μετανάστευση στα υπόλοιπα κράτη του Κόλπου). Οι Παλαιστίνιοι προλετάριοι αντιμετώπιστηκαν εξαρχής και εν συνόλω ως πόνια και όχι ως άνθρωποι στη διπλωματική και στρατιωτική σκακιέρα της Μέσης Ανατολής από τη μεριά των αραβικών κρατών.

Στην Ευρώπη και, ευρύτερα, τον «δυτικό» κόσμο έχει τα τελευταία χρόνια ενισχυθεί ο αντιπαλαιστινιακός ρατσισμός ως εκδοχή του ευρύτερου ρατσισμού εναντίον των μουσουλμάνων, που τα τελευταία χρόνια προωθούν συστηματικά τόσο οι ακροδεξιές θεωρίες περί «μεγάλης αντικατάστασης» όσο και ο ηθικός πανικός που καλλιεργείται συνολικά από τις κυβερνήσεις –σοσιαλδημοκρατικές και δεξιές– απέναντι στην είσοδο μουσουλμάνων μεταναστών και προσφύγων. Έτσι, η δυσaráσκεια για το επιδεινούμενο βιοτικό επίπεδο καναλιζάρεται προς τα πιο αδύναμα και περιθωριοποιημένα κομμάτια της τάξης μας προκειμένου η οργή να στραφεί μακριά από τις καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις. Το Ισραήλ προβάλλεται σε αυτές τις άθλιες ρατσιστικές αφηγήσεις ως προμαχώνας του «δυτικού πολιτισμού» έναντι της «ισλαμικής βαρβαρότητας». Φαίνεται παράδοξο διότι η ακροδεξιά ρητορική που αποδίδει στην «ελίτ της παγκοσμιοποίησης» τα σχέδια περί της «αντικατάστασης του πληθυσμού» είναι ταυτοχρόνως δομικά αντισημιτική. Από την άλλη μεριά, η αλληλεγγύη στους Παλαιστίνιους που έχει επίσης ενισχυθεί εντός των πιο προοδευτικών κοινωνικών κομματιών, συχνά δεν έχει ένα ταξικό περιεχόμενο αλλά αρθρώνεται στη βάση μιας αντιδραστικής εν τέλει μυθολογίας περί του επαναστατικού χαρακτήρα της δράσης της Χαμάς και των συνεργαζόμενων με αυτήν οργανώσεων, που στην πραγματικότητα εκφράζουν εθνικιστικές και καπιταλιστικές πολιτικές καταπίεσης συχνά σε στενή σύνδεση με μια κρατική θρησκευτική ιδεολογία. Είδαμε ότι αυτή η θέση εξελίχθηκε ακόμα παραπέρα με την ανοιχτή στήριξη κρατών όπως το Ιράν και η Ρωσία, δηλαδή τη στήριξη ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου. Όσον αφορά τη Χαμάς δεν τίθεται αμφιβολία ότι αποτελεί το πολιτικό προσωπικό μιας μερίδας της άρχουσας τάξης των Παλαιστινίων που ασκούσε εξουσία στη Γάζα. Ως τέτοια, συμμετείχε στην εκμετάλλευση των Παλαιστινίων προλετάρων τόσο ως εργασιακής δύναμης –μέσω της επιβολής φόρων και δασμών στο εμπόριο που πραγματοποιείτο μέσω των τούνελ– όσο και μέσω της άντλησης προσόδων από τη διαχείριση της «ανθρωπιστικής βοήθειας» για τη σίτιση του πληθυσμού και της οικονομικής ενίσχυσης από το Ιράν και το Κατάρ. Η Χαμάς και οι συνεργαζόμενες οργανώσεις έχουν το μονοπώλιο

της βίας και των όπλων σε αντίθεση με οποιοδήποτε είδος ταξικής επαναστατικής βίας. Αντιθέτως, ο πληθυσμός της Γάζας είναι στη μεγάλη του πλειοψηφία στην κατάσταση του απολύτως αναλώσιμου πλεονάζοντος προλεταριάτου, δηλαδή κρέας για τα κανονιά.

Η Χαμάς και η παγίδα του «αντι-ιμπεριαλιστικού» στρατοπεδισμού

Σε αυτή τη βάση, η επίθεση της 7ης Οκτωβρίου από τη Χαμάς και τις συνεργαζόμενες με αυτήν οργανώσεις στο Ισραήλ ήταν μια πολεμική ενέργεια της μέχρι πρότινος ντε φάκτο κρατικής εξουσίας στη Γάζα. Δεν ήταν αντιστασιακή ενέργεια κάποιου κινήματος, ούτε είχε προλεταριακό ή επαναστατικό χαρακτήρα. Δεν μπορεί να αποτελεί πρότυπο και πυξίδα των προλεταριακών αγώνων. Στόχος της ήταν πρωτίστως να ανατρέψει το σκηνικό που διαμορφωνόταν από τις Συμφωνίες του Αβραάμ και να μεταβάλει τους γεωπολιτικούς συσχετισμούς στη Μέση Ανατολή. Δευτερευόντως, εξυπηρέτησε *προσωρινά* την επίλυση εσωτερικών ζητημάτων νομιμοποίησης της εξουσίας της Χαμάς στη Γάζα – όπως έδειξαν οι πρόσφατες μαζικές διαδηλώσεις εναντίον της. Εκ του αποτελέσματος, δηλαδή της συντριπτικά απάνθρωπης απάντησης του κράτους του Ισραήλ, η επίθεση δεν υπηρέτησε –ούτε και θα μπορούσε άλλωστε– τα συμφέροντα και τις ανάγκες του παλαιστινιακού πληθυσμού, που ήδη ζούσε σε συνθήκες απαρτχάιντ και εκτοπισμού από το ισραηλινό κράτος. Στόχευσε και αυτή εξίσου στρατιωτικούς και μη στρατιωτικούς στόχους, και επιχείρησε να τρομοκρατήσει τον αντίπαλο πληθυσμό, όπως κάθε *κρατική* στρατιωτική ενέργεια, παρότι σε πολύ μικρότερη κλίμακα. Ωστόσο, η λογιστική των πτωμάτων και η σύγκριση των σφαγών είναι ξένη προς κάθε προλεταριακή σκοπιά. Η συντριπτική πλειοψηφία των νεκρών του καπιταλιστικού πολέμου είναι δικοί μας νεκροί.

Η Ελλάδα στο Πλευρό του Ισραήλ: Οικονομικά συμφέροντα και γεωπολιτικοί ανταγωνισμοί

Όπως αναφέραμε, ο πόλεμος στη Γάζα είναι πλευρά της ευρύτερης ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης. Το ελληνικό κράτος μάς σέρνει ήδη βαθιά σε αυτή τη σύγκρουση, αυξάνοντας τις στρατιωτικές δαπάνες, παρέχοντας διευκολύνσεις και συμμετέχοντας ενεργά στους πολεμικούς σχεδιασμούς του «δυτικού» μπλοκ. Από τη μια μεριά, υπάρχουν άμεσοι οικονομικοί λόγοι που η ελληνική κυβέρνηση στηρίζει το Ισραήλ: η συνεργασία ελληνικών και ισραηλινών κεφαλαίων από τους εξοπλισμούς (INTRACOM Defense) μέχρι το real estate και από το σχέδιο ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ μέχρι πολλές άλλες κλαδικές συνεργασίες. Ακόμα πιο σημαντικό ρόλο παίζει η συμμαχία μεταξύ Ελλάδας και Ισραήλ απέναντι στην αυξανόμενη γεωπολιτική ισχύ της Τουρκίας. Σε αυτό το πλαίσιο έχει σχηματιστεί ένα άτυπο μέτωπο Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ με κοινές στρατιωτικές ασκήσεις, (ματαιωμένα) σχέδια για τη δημιουργία αγωγού φυσικού αερίου (EastMed) που θα παρέκαμπτε τα ρωσικά δίκτυα διανομής, ανταλλαγή πληροφοριών, διπλωματικό συντονισμό ως προς τον προσδιορισμό των Αποκλειστικών Οικονομικών Ζωνών κ.ο.κ. Από

την άλλη μεριά, υπάρχει το πλαίσιο του ευρύτερου ανταγωνισμού μεταξύ του «δυτικού» και του λεγόμενου «ευρασιατικού» ιμπεριαλιστικού μπλοκ. Σε αυτό εντάσσεται το σχέδιο διασύνδεσης Ινδίας, Μέσης Ανατολής και Ευρώπης (IMEC) που θα παρακάμπτει θαλάσσιες οδούς όπως η διώρυγα του Σουέζ, τα στενά του Μπαμπ-ελ-Μαντέμπ και δυνητικά ακόμα και τα στενά του Ορμούζ, αφαιρώντας γεωπολιτική ισχύ από τα κράτη που τώρα τις ελέγχουν. Πρόκειται για ένα σχέδιο που υποστηρίζεται από ΗΠΑ, ΕΕ, Σαουδική Αραβία, ΗΑΕ και Ινδία. Ακόμα κι αν αυτό το σχέδιο δεν ευδοκιμήσει, όπως άλλωστε συχνά συμβαίνει με τέτοια σχέδια, πρόκειται για μια μέθοδο άσκησης γεωπολιτικής επιρροής στα εμπλεκόμενα μέρη.

Από την κρίση της «παγκοσμιοποίησης» στον κρατικό καπιταλισμό της πολεμικής οικονομίας

Η στήριξη της Ελλάδας στο Ισραήλ δεν σχετίζεται, συνεπώς, μόνο με άμεσα οικονομικά συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου ή τα άμεσα γεωπολιτικά συμφέροντα του ελληνικού κράτους αλλά με το γεγονός ότι υπάρχει μια αλλαγή τόσο στο επίπεδο του παγκόσμιου συστήματος των καπιταλιστικών εθνών-κρατών όσο και στο επίπεδο του μοντέλου συσσώρευσης στους αναπτυγμένους εθνικούς κοινωνικούς σχηματισμούς. Η καπιταλιστική κρίση από το 2008 και μετά ήταν και κρίση του μοντέλου της «παγκοσμιοποίησης», όπως γίνεται σαφές από την επαναφορά του προστατευτισμού, με την επιβολή και την αύξηση δασμών στο εξωτερικό εμπόριο. Η νέα εποχή προστατευτισμού είναι ταυτόχρονα και μια νέα εποχή κρατικής παρέμβασης. Διαφαίνεται η ανάδυση μιας νέας εκδοχής «κρατικού καπιταλισμού» που παίρνει τη μορφή της πολεμικής οικονομίας και των τοποθετήσεων των κρατικών επενδυτικών ταμείων που έχουν γιγαντωθεί τα τελευταία χρόνια. Σε όλες τις μεγάλες δυνάμεις συγκροτούνται συστήματα σχεδιασμού με σκοπό τη μεγέθυνση της οικονομικής και στρατιωτικής ισχύος τους. Αυτά τα συστήματα σχεδιασμού επιδιώκουν να αντικαταστήσουν τις διασυνδέσεις που λειτουργούσαν σε επίπεδο παγκόσμιας οικονομίας και ρυθμιζόνταν από την αγορά, ανοίγοντας έτσι μια νέα περίοδο της καπιταλιστικής αναπαραγωγής.

Αυτή είναι και η βάση για την όξυνση του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και των πολεμικών συγκρούσεων για την εξασφάλιση γης, πόρων και εργασιακής δύναμης. Σε αυτό οφείλεται και η διακομματική συναίνεση (πλην ΚΚΕ) για την αύξηση των πολεμικών δαπανών στα πλαίσια του προγράμματος ReArm Europe. Τα βασικά μπλοκ στη νέα όξυνση της σύγκρουσης για πρώτες ύλες, αγορές, τεχνολογικό προβάδισμα, ζώνες επιρροής και πολιτισμική ηγεμονία είναι, αφενός, οι ΗΠΑ ως υφιστάμενη ηγεμονική δύναμη και, αφετέρου, η Κίνα ως ανερχόμενη ιμπεριαλιστική δύναμη με βλέψεις προς την παγκόσμια ηγεμονία. Στο πλευρό των ΗΠΑ συντάσσονται οι μεγάλες δυνάμεις της ΕΕ, της Ιαπωνίας, του Ηνωμένου Βασιλείου και της Αυστραλίας, μαζί με το Ισραήλ και τη Σαουδική Αραβία—απέναντί τους, στο κινεζικό στρατόπεδο, συντάσσονται η Ρωσία, η Λευκορωσία, το Ιράν και η Βόρεια Κορέα. Άλλες ισχυρές χώρες του Παγκόσμιου Νότου—Ινδία, Βραζιλία, Ινδονησία και Νότια Αφρική—δεν έχουν ακόμη

ευθυγραμμιστεί οριστικά με κάποιο από τα δύο μπλοκ. Σε αυτή τη σύγκρουση η Ελλάδα συντάσσεται με το «δυτικό» ιμπεριαλιστικό μπλοκ και το υπηρετεί. Επιπλέον, μέσα από τη συμμετοχή της σε αυτή τη σύγκρουση επιδιώκει να βελτιώσει την περιφερειακή θέση και ισχύ της, π.χ. μέσω ενός πιθανού προσδιορισμού μιας μεγαλύτερης ΑΟΖ, όπως αναδεικνύεται και από την παρουσία πολεμικών πλοίων στο Λιβυκό πέλαγος. Βέβαια, αυτοί οι σχηματισμοί δεν είναι μονολιθικοί και δεν αποκλείουν τη συνεργασία μεταξύ χωρών διαφορετικών μπλοκ. Εξάλλου, πρόκειται για «εχθρούς-αδελφούς»: ο ανταγωνισμός δεν αποκλείει τη συνεργασία, την οποία μπορεί να διαδεχθεί η εμπόλεμη διαμάχη.

Ενάντια στον «στρατοπεδισμό»: διεθνιστική ταξική απάντηση στον καπιταλιστικό πόλεμο

Αν δεν αντισταθούμε τώρα με κάθε μέσο σε αυτή την εντεινόμενη κατάσταση πολέμου, θα βρεθούμε σύντομα με την πλάτη στον τοίχο. Από τη σκοπιά των προλεταριακών συμφερόντων, δεν υπάρχουν «δίκαιοι» ή «αμυντικοί» πόλεμοι. Αυτή η διάκριση αποτελεί μυστικοποίηση που συγκαλύπτει τη σύγκρουση ανάμεσα σε εθνικά κεφάλαια και ιμπεριαλιστικά μπλοκ για τον έλεγχο αγορών κεφαλαίου και εμπορευμάτων, σφαιρών επιρροής και φθηνής εργασιακής δύναμης. Κάθε πλευρά που συμμετέχει σε έναν πόλεμο παρουσιάζει τον δικό της ρόλο ως «αμυντικός» και «δίκαιος». Η νίκη του αδύναμου κράτους το καθιστά ισχυρότερο και έτσι ο φαύλος κύκλος ξεκινάει από την αρχή όπως έχει δείξει η ιστορική εμπειρία. Η ήττα της ισχυρότερης κρατικής δύναμης απαιτεί και συνεπάγεται την ισχυροποίηση του αντίπαλου έθνους-κράτους και την εθνική συσπείρωση του πληθυσμού γύρω του. Κάθε ταξική αντίσταση πρέπει να συντριβεί για την επιβολή της κοινωνικής ειρήνης και της εθνικής ενότητας.

Στο παρελθόν η στήριξη στους «αδύναμους» εθνικισμούς και τα αντίστοιχα κράτη κρυβόταν πίσω από την ενίσχυση του υποτιθέμενου σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Σήμερα που δεν υπάρχει καν αυτό το πρόσχημα, η κριτική του καπιταλισμού εγκαταλείπεται υπέρ της πολιτισμικής διάκρισης μεταξύ Δύσης-Ανατολής ή Βορρά-Νότου, που διακηρύσσει η σύγχρονη «αντιαποικιακή» ιδεολογία και πολιτική ταυτοτήτων. Πρόκειται για μια διάκριση ξεκάθαρα ανορθολογικού, μυθολογικού και αντιδραστικού χαρακτήρα, καθώς ο καπιταλισμός είναι καθολικό και παγκόσμιο σύστημα: έχει «μετατρέψει τον πλανήτη σε χωράφι του» – παρότι θρησκευτικές, εθνοτικές και εθνικές καταπιέσεις συνεχίζουν προφανώς να υφίστανται, και δεν αποτελούν «προνόμιο» συγκεκριμένων κρατών. Το παλιό θεαματικό ψευδοδίπολο καπιταλισμού-«σοσιαλισμού» έχει αντικατασταθεί από ένα καινούριο, το οποίο δεν διαθέτει καν οποιαδήποτε επίφαση κοινωνικής χειραφέτησης, όπως δείχνει η στήριξη του Ιράν, της Ρωσίας ή της Κίνας από τους «αντι-ιμπεριαλιστές», παρά μόνο ως επίκληση σε μια κενή περιεχομένου θεωρία σταδίων. Η υποστήριξη ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου, ο στρατοπεδισμός, είναι εγγενής στην αντι-ιμπεριαλιστική ιδεολογία γιατί είναι μια ανάλυση από τα πάνω που κοιτάει συγκρούσεις κρατών και δεν αφορμάται από μια προλεταριακή σκοπιά, δηλα-

δή από τη σκοπιά της παγκόσμιας σύγκρουσης κεφαλαίου και προλεταριάτου. Η στήριξη των δυνάμεων της «άλλης πλευράς» και των εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων που συνδέονται με αυτές δεν μπορεί καν να επιφέρει την ανατροπή του ιμπεριαλισμού, που είναι σύμφυτος με τον καπιταλισμό. Αντικειμενικά, η πολιτική θέση της υποστήριξης ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου στρώνει το έδαφος για την ευρύτερη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας και τον καπιταλιστικό πόλεμο. Οι αντι-ιμπεριαλιστές φτάνουν μάλιστα στο σημείο να υποστηρίζουν τα πυρηνικά προγράμματα των υποτιθέμενα «αδύναμων κρατών», πράγμα που μπορεί να οδηγήσει στο αποκορύφωμα του καπιταλιστικού πολέμου και την ολική καταστροφή.

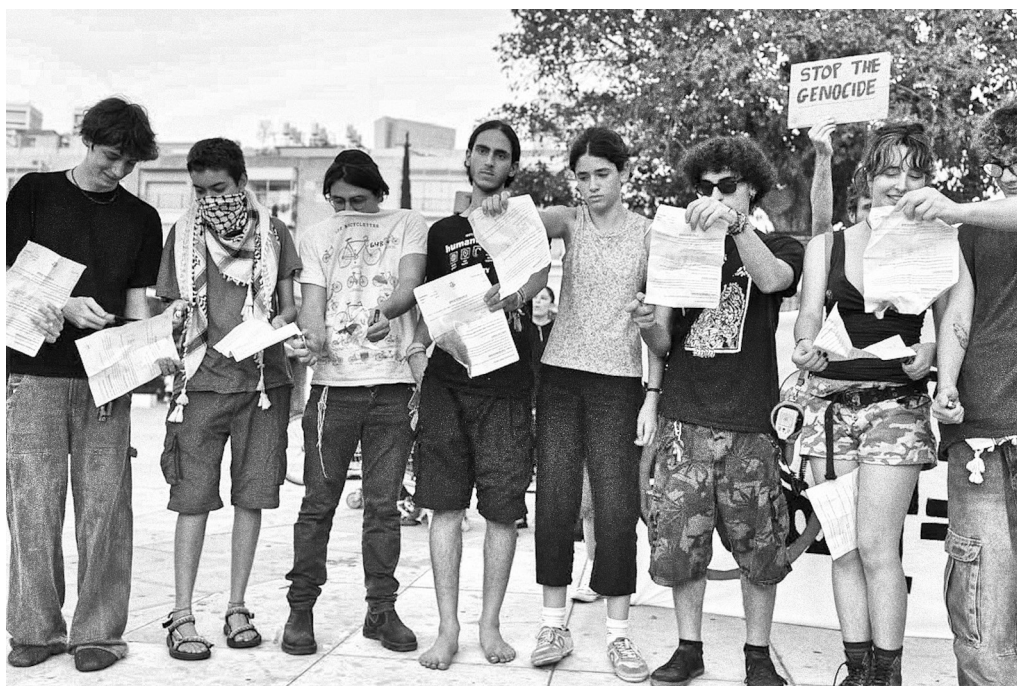
Η μόνη διέξοδος απέναντι στην πολεμική κλιμάκωση είναι η προλεταριακή διεθνιστική δράση με σαφή αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα. Αρνούμαστε να γίνουμε αρωγοί οποιουδήποτε στρατού και οποιουδήποτε κράτους. Δεν πρόκειται να ενισχύσουμε κανένα από τα εμπόλεμα στρατόπεδα. Η μόνη λύση απέναντι στον πόλεμο είναι η αυτόνομη ταξική οργάνωση του αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος στην ίδια μας τη χώρα και η έμπρακτη στήριξη σε όσους αρνούνται τη στρατιωτική θητεία. Είναι επίσης η στήριξη των λιποτακτών και των αρνητών στράτευσης στην «άλλη πλευρά» καθώς και η έμπρακτη αλληλεγγύη προς τις πολιτικές και κοινωνικές συλλογικότητες που αγωνίζονται ενάντια στον καπιταλιστικό πόλεμο στη Ρωσία, την Ουκρανία, το Ισραήλ, την Παλαιστίνη, το Ιράν και παντού. Αντί για μια τέτοια πρακτική που είναι η ελάχιστη αναγκαία προϋπόθεση για να μη γίνουμε κρέας για τα κανόνια του κεφαλαίου βλέπουμε να αναπαράγονται στους ριζοσπαστικούς χώρους απαράδεκτες συκοφαντίες περί «δωσιλογισμού» και «εθνικής προδοσίας» εναντίον συντρόφων αναρχικών και κομμουνιστών και, ευρύτερα, ταξικών συλλογικοτήτων.

Ακριβώς σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στους –πράγματι λίγους– αρνητές στράτευσης στο Ισραήλ καθώς και σε όσες δυνάμεις στο εσωτερικό του αντιστέκονται στην γενοκτονία που επιτε-

λεί στη Γάζα. Ακόμα και σε ένα κράτος όπως το Ισραήλ, όπου η милитарιστική ιδεολογία προωθείται τόσο έντονα και πολυεπίπεδα, πάντα θα υπάρχουν φωνές εναντίωσης προς αυτήν. Φωνές που θα διαρρηγνύουν τον στρατιωτικό δογματισμό που προάγεται μέσα από την υποχρεωτική, καθολική στράτευση, καθώς και από τον μονόλογο του θεάματος που κανονικοποιεί τη φιγούρα του «ηρωικού στρατιώτη» μέσα από την ισραηλινή μαζική κουλτούρα. Η ταύτιση ολόκληρου του πληθυσμού με το κράτος του είναι ψευδής και σε αυτή την περίπτωση, όπως δείχνει το γεγονός ότι 100.000 έφεδροι δεν παρουσιάστηκαν μετά το σπάσιμο της εκεχειρίας. Τα περιστατικά ισραηλινού εθνικιστικού μίσους θα πρέπει να αντιμετωπίζονται όταν εκδηλώνονται. Η λογική των συλλήβδην επιθέσεων στους Ισραηλινούς τουρίστες είναι ρατσιστική καθώς αποδίδει συλλογική ευθύνη σε ολόκληρο τον πληθυσμό, υπονομεύοντας ταυτόχρονα το ούτως ή άλλως αδύναμο ρεύμα της εναντίωσης στον πόλεμο εντός του Ισραήλ.

Είμαστε ενάντια στον καπιταλιστικό πόλεμο και σε κάθε εμπλοκή του ελληνικού κράτους σε αυτόν, ενάντια στη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας και στην αύξηση των πολεμικών δαπανών που έρχονται με τίμημα τη μείωση του κοινωνικού μισθού. Αγωνιζόμαστε για τη δημιουργία ενός διεθνιστικού προλεταριακού κινήματος που δεν υποτάσσεται στα εθνικά συμφέροντα, το κράτος και το κεφάλαιο, εκφράζοντας έμπρακτη αλληλεγγύη στις προλεταριακές, πολιτικές –κομμουνιστικές και αναρχικές– συλλογικότητες που αγωνίζονται στις εμπόλεμες χώρες. Στόχος μας είναι να χτίσουμε δεσμούς και επικοινωνία με τους διεθνιστές προλετάρους. Μόνο μέσα από τη διεθνιστική ενότητα των προλετάρων μπορούμε να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα που επιβάλλουν κράτη και κεφάλαιο. Να μην αφήσουμε να μας στριμώξουν στον τοίχο, αλλά να σταματήσουμε τον καπιταλιστικό πόλεμο, πολεμώντας αυτούς που τον προκαλούν.

Ο δικός μας πόλεμος δεν είναι ούτε εθνικός, ούτε θρησκευτικός· είναι κοινωνικός-ταξικός και αντικρατικός.

Νέοι στο Τελ Αβίβ καίνε τα φύλλα πορείας τους (15/7/2025)